

Arrest

nr. 344 284 van 3 april 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 31 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 23 oktober 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtu machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 16 januari 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoense origine te zijn. U bent een moslim van de soennitische stekking. U bent geboren in het dorp Darekhar gelegen in het district Dara-e-Pech in de provincie Kunar waar u woonde tot uw vertrek. U ging naar school tot de tiende graad en kan lezen en schrijven in Pasjtoe. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

Uw vader G. B. S. studeerde journalistiek aan de universiteit van Laghman van 2005 tot 2008. Van 20 april 2009 tot 10 december 2011 werkte uw vader voor het bedrijf 'S. (...) and Sh. (...) Construction Company' (SSCC) voor 'Pech Rag Radio' wat 'Sound of Pech Radio' betekent. De radiozender was een project van de Amerikanen en de zender had zijn radiostation in de Amerikaanse basis in het dorp Ningalam. Uw vader werkte er samen met drie andere collega's als techniker. Hij verzamelde rapporten voor de radio en speelde muziek af. U ging na school vaak langs op de basis om naar uw vader te kijken omdat u later ook journalistiek wou studeren zoals uw vader. In de periode dat uw vader werkte bij radio 'Sound of Pech' ontving hij twee dreigbrieven van de taliban. De taliban dreigden dat uw vader moest stoppen met zijn job omdat de radio het pad voor de democratie zou klaarleggen, wat de taliban niet wilden. Als uw vader niet stopte met radio maken, dan liep zijn hele familie gevaar. De taliban zouden uw vader of zijn zoon, u, meenemen of doden. Toen de Amerikanen vertrokken uit de basis in 2011 eindigde ook het werk van uw vader als journalist voor radio 'Sound of Pech'. Uw vader had daarna geen andere job meer. Hij werkte af en toe mee op de velden van uw familie, maar bleef vooral thuis uit angst voor de taliban.

Op het einde van het jaar 1441 Islamitische kalender (midden 2020 Gregoriaanse kalender, GK) begonnen de taliban opnieuw dreigbrieven te sturen. De taliban gaven de dreigbrieven af aan de imam van de moskee, die de brieven vervolgens met uw broers mee naar huis gaf. De taliban dreigden opnieuw dat uw vader voor de radio had gewerkt en dat dat niet mocht omdat dit het pad naar de democratie klaarlegde. De taliban eisten dat uw vader zich zou aanbieden in Korangal, een talibanbolwerk. Als uw vader dit niet deed, zouden de taliban hem doden of, als ze uw vader niet te pakken kregen, u meenemen en doden.

Omwille van de bedreigingen besloot uw vader om de dag van de machtsovername, 15 augustus 2021, Afghanistan te verlaten. Uw vader zou een veilige plaats zoeken en vervolgens contact opnemen met de familie. Voor het vertrek van uw vader bracht hij het hele gezin naar het huis van uw maternale oom, die op twintig minuten wandelen aan de andere kant van jullie dorp woont, zodat de taliban jullie niet zouden vinden. U weet niet waar uw vader zich op dit ogenblik bevindt. U en uw familie hebben geen contact met hem.

Ook na de machtsovername bleven de taliban dreigbrieven aan de imam van de moskee geven waarin ze u en uw vader bedreigen. Daarom besloot uw maternale oom dat ook u het land moest verlaten.

U verliet Afghanistan op 20 september 2021. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk. U kwam aan in België op 30 oktober 2022 en diende een verzoek om internationale bescherming in op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) op 31 oktober 2022.

De taliban kwamen sinds uw vertrek nog vier of vijf keer langs in de moskee om aan de imam te vragen waar u en uw vader zijn.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u in de dreigbrieven en dagvaardingen werd genoemd.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw taskara; een Engelse vertaling van uw taskara; uw attest van immatriculatie; een werkcertificaat van uw vader; zes dreigbrieven/dagvaardingen van de taliban; een brief van de dorpsoudsten inzake uw problemen; drie Belgische loonbrieven; uw Belgische arbeidsovereenkomst; een brief van uw Belgische werkgever: twee enveloppes. Verder legt u kopieën voor van de volgende documenten: acht foto's van uw vader zijn werk; zes foto's van u in het opvangcentrum; twee certificaten van de Engelse les; een studentenkaart; drie resultatenblaadjes; schoolattesten; twee foto's van onafhankelijkheidsdag.

Op 6 november 2023 maakte u per email via uw advocaat uw opmerkingen over bij de notities van het persoonlijk onderhoud op 23 oktober 2023.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 29 oktober 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Gevraagd naar dit verschil tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 23 oktober 2023 stelde u dat u volgens de machine 20 jaar bent, maar dat u uw oude taskara bij heeft en dat uw echte leeftijd is dat u net achttien bent geworden (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 23/10/2023, p. 4). Volgens de vertaling van uw taskara was u tien jaar oud in 2016 (Documenten – groene map, document 14). U verklaarde echter ook dat u acht of negen jaar oud was in de periode tussen 2009 en 2011 toen uw vader voor de radio werkte en u mee ging naar het radiostation (CGVS, p. 19). Hiermee geconfronteerd, antwoordde u slechts dat in Afghanistan niet alle kinderen op dezelfde leeftijd naar school gaan, dat dit de leeftijd is die u heeft en dat het in Afghanistan niet altijd genoteerd wordt (CGVS, p. 28). Dit verklaart echter niet waarom u zelf beweerde ongeveer dezelfde leeftijd te hebben gehad in de periode van 2009 tot 2011 en in het jaar 2016. Het CGVS merkte vervolgens op dat indien u volhield aan de leeftijd die op uw taskara stond, dit zou betekenen dat u slechts drie jaar oud was in 2009 toen u volgens uw verklaringen naar school ging en na schooltijd zelfstandig uw vader bezocht op de legerbasis waar hij werkte als radiomaker om hem te observeren (CGVS, p. 19 en 28). Gesteld dat dit toch niet kan (CGVS, p. 28), antwoordde u opnieuw louter dat kinderen op verschillende leeftijden starten met school, zo zijn sommigen zeven jaar oud en anderen acht, tien of twaalf jaar oud als ze voor de eerste keer naar school gaan, en dat de leeftijd in Afghanistan nooit duidelijk is (CGVS, p.29). Aan het begin van het interview volhardde u nochtans dat u op het ogenblik van het interview op het CGVS net achttien was geworden en dat de leeftijd op uw taskara uw echte leeftijd was (CGVS, p. 4). Er kan bijgevolg geen bewijswaarde worden toegekend aan de door u neergelede taskara en de Engelse vertaling van dat document (Documenten – groene map, documenten 1 en 14).

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongelooftwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd en de daaraan verbonden gebeurtenissen die een centrale rol spelen in uw asielrelaas. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Ten tweede maakte u niet aannemelijk dat uw vader werkte als journalist voor een radiozender noch dat u uw vader daar regelmatig bezocht en persoonlijk betrokken was bij zijn werk..

Zo heeft u een zeer beperkte kennis over het werk van uw vader. Volgens uw verklaringen werkten er naast uw vader drie andere mensen voor de radiozender, namelijk S. (...) en Sh. (...), de bazen, en T. S., de chauffeur (CGVS, p. 18-19). In informatie die aan uw dossier werd toegevoegd, wordt echter vermeld dat er in 2010 acht mensen voor 'Sound of Pech'-radio werkten (landeninformatie – blauwe map, document 2). Op de foto in het nieuwsartikel staan overigens enkele namen op een bord naast O. (...) maar geen van deze komen overeen met de door u opgegeven namen. Verder wist u niet wat S. (...) en Sh. (...) gingen doen nadat het radioproject werd stopgezet. U wist alleen dat ze naar Nangahar trokken maar u kon niet zeggen of

ze daar nog radio maakten (CGVS, p. 21). Ook van T., die nochtans in uw eigen regio bleef, wist u niet wat hij na zijn tewerkstelling als chauffeur bij de radio ondernam (CGVS, p. 21). Het CGVS toonde u een foto van A. O., de broadcasting manager van de radiozender en dus toch wel een belangrijke persoon (landeninformatie – blauwe map, document 4) achter een radiomicrofoon met een koptelefoon. U verklaarde dat het een medewerker van de radio was, hoewel u daarvoor nog had beweerd dat de er slechts 4 mensen voor de radiozender werkte, maar dat u zijn naam niet kon herinneren omdat u toen te jong was en u een moeilijke reis achter de rug hebt (CGVS, p. 20). Verder wist u niet wat de radiofrequentie van 'Sound of Pech'-radio was of wat een radiofrequentie überhaupt is (CGVS, p. 17). Voor iemand wiens vader bij de radio werkte, die zelf journalistiek wou gaan studeren aan de universiteit (CGVS, p. 20) en gezien uw beweringen dat u zo vaak naar de basis ging dat iedereen, de Amerikanen en de medewerkers, u kende (CGVS, p. 19), is uw kennis wel zeer oppervlakkig. Dit is des te meer het geval gezien uw beweringen dat het beroep van uw vader de grondslag was van uw problemen in Afghanistan. Verder is het opmerkelijk dat u klaarblijkelijk zomaar kon binnenwandelen op een Amerikaanse legerbasis 'omdat de persoon aan de poort [u] kende', zeker gezien uw eerdere verklaringen dat uw vader een kaart nodig had om de basis te betreden en langs een veiligheidspost van de Afghaanse en Amerikaanse militairen moest (CGVS, p. 20). Zoals hierboven reeds werd vermeld, verklaarde u bovendien dat op uw taskara uw echte leeftijd staat geschreven (Documenten – groene map, document 14). Dit zou betekenen dat u als driejarig kind naar school ging en na school op zelfstandige wijze naar een legerbasis ging om uw vader te observeren in de radiostudio (CGVS, p. 19 en 28). Dit is niet ernstig. Uzelf verklaarde dan weer dat u acht of negen jaar oud was toen uw vader voor de radio werkte (CGVS, p. 19). Dit strookt echter niet met uw bewering dat u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 23 oktober 2023 net achttien was geworden (CGVS, p. 4).

Gezien het bovenstaande maakt u geenszins aannemelijk dat uw vader werkte voor 'Sound of Pech'-radio of dat u uw vader regelmatig bezocht in de radiostudio en dat u omwille van het werk van uw vader en uw aanwezigheid daar in het vizier zou zijn gekomen van de taliban.

De door u neergelegde foto's van uw vader (Documenten – groene map, document 15) en uw vader zijn werkgeversbrief (Documenten – groene map, document 2) kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen hetgeen hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Dit geldt des te meer voor niet-officiële documenten, zoals de door u voorgelegde werkgeversbrief van uw vader. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat het gebruik van verschillende lettertypes in verschillende lettergroottes de geloofwaardigheid in de authenticiteit van dit document niet bevordert.

Gezien u de werkzaamheden van uw vader niet aannemelijk wist te maken, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de problemen van u en uw familie met de taliban, omdat ze rechtstreeks voortvloeien uit de beweerde activiteiten van uw vader.

Ten derde, zelfs indien geloof gehecht zou worden aan de tewerkstelling van uw vader, quod non in casu, blijkt uit de beschikbare informatie (het EUARapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) dat bepaalde personen die werken of werkten als journalist of in de media te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw vader, die van 2009 tot 2011 werkte voor 'Sound of Pech' radio, gedurende ongeveer tien jaar ondergedoken leefde en gevlucht is tijdens de machtsovername omwille van bedreigingen van de taliban. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

Zo schetste u geen geloofwaardig beeld van uw vaders levensomstandigheden in de periode tussen het einde van zijn radiocontract in 2011 en zijn vermeende vlucht op 15 augustus 2021. U verklaarde dat uw

vader nadat zijn contract bij de radio beëindigd werd, geen ander werk meer had. Hij bleef altijd thuis omwille van de dreigingen van de taliban (CGVS, p. 11 en 23). U vertelde dat uw vader soms naar het park dichtbij uw huis ging en daar dan zat of soms naar de bazaar ging die ook dichtbij was (CGVS, p. 12). Uw paternale oom ondersteunde uw familie (CGVS, 12 en 23). Het enige wat uw vader deed was af en toe helpen op de velden, maar niet tijdens het oogsten van de maïs omdat maïs lang was en de taliban zich er in konden verstoppen (CGVS, p. 12). Het is niet plausibel dat uw vader, hoofd van een familie met negen kinderen (verklaringen DVZ, vraag 18), het onderhoud van zijn familie tien jaar lang zou overlaten aan uw paternale oom en al die jaren zelf niets zou ondernemen om inkomsten te genereren voor zijn gezin, noch een oplossing te zoeken voor zijn problemen. U verklaarde zelf immers dat uw vader voor de radio moest werken uit noodzaak omdat hij werk moest hebben (CGVS, 13). Dat uw vader enerzijds, ook al werden hijzelf en zijn familie bedreigd door de taliban omwille van de radio-job (CGVS, p. 13), wel bleef werken voor de radio en pas stopte met dat werk toen het project beëindigd werd door de Amerikanen (CGVS, p. 11), maar anderzijds tien jaar lang uit angst thuis zat en niets deed om zijn gezin te onderhouden omwille van exact dezelfde bedreigingen is allerminst consistent te noemen. Dit doet vermoeden dat de werkelijke bezigheden van uw vader niet stroken met uw verklaringen en dat uw vader wel degelijk een publiek leven leidde gedurende die tien jaar. Door onwaarschijnlijke verklaringen af te leggen over de levensomstandigheden van uw vader toont u de problematische situatie waarin uw vader zich volgens u jarenlang in bevond niet aan.

Ook wat betreft de bedreigingen van de taliban kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Zo stelde u dat het Atallah en commandant Dawran van het dorp Sundrei waren die uw vader bedreigden om te stoppen bij de radio (CGVS, p. 22). U wist echter niets te vertellen over deze personen (CGVS, p. 22 en 23), hoewel u verklaarde dat onder andere Dawran en Atallah ook de dreigbrieven stuurden naar uw vader in 2020 in de jaren die volgden (CGVS, p. 24-25) en u expliciet genoemd werd in de dreigbrieven van de taliban (CGVS, p. 25, 26). Gevraagd wat uw familie ondernam om meer informatie te verzamelen over wie jullie bedreigden, antwoordde u dat uw familie die informatie niet kon vinden en dat je niet naar de taliban kan gaan om te vragen wie de brieven stuurt (CGVS, p. 25). Uw familie vroeg dit ook nooit aan de imam, die nochtans de brieven ontving. U stelde dat uw moeder niet naar de moskee ging en uw broers die vraag niet stelden (CGVS, p. 26-27). Gevraagd of uw moeder of vader die vraag ooit stelden aan de imam, antwoordde u vragend wat uw ouders zouden moeten vragen, dat de taliban 's ochtends of 's avond kwamen voor gebed, hun gezichten waarschijnlijk bedekt waren en niemand hen kende (CGVS, p. 27). Gezien de duur en ernst van de bedreigingen van de taliban en gezien uw verklaringen dat u expliciet genoemd werd in de dreigbrieven (CGVS, p. 25, 26)(Documenten – groene map, documenten 4-8) is het opmerkelijk dat u niet beter geïnformeerd bent over de personen die u, uw vader en uw gezin bedreigden. Dit is des te meer het geval gezien uw bewering dat 'iedereen wist dat [Atallah en Dawran] mensen bedreigden' (CGVS, p. 23). Er kan dan ook verwacht worden dat er meer informatie over deze individuen beschikbaar was. Uw gebrekkige kennis over de actor(en) van vervolging klemt met uw beweringen dat uw vader, u en uw familie een jarenlang bedreigd werden, laat staan dat u een actuele vrees heeft omwille van de tewerkstelling van uw vader. Daarnaast gaf u ook een foutieve datum wanneer u werd gevraagd naar de eerste dreigbrief die werd gestuurd door de taliban in de periode voor de machtsovername (CGVS, p. 13). Uw opmerking bij de notities van het persoonlijk onderhoud waarin u die datum veranderde (Documenten – groene map, document 22, p. 13) is een post factum wijziging die tot stand kan zijn gekomen na enige reflectie en kan de vastgestelde inconsistentie niet wijzigen. Deze ongeïnteresseerde houding inzake uw eigen problemen in Afghanistan klemt met een gegronde vrees voor vervolging. Wat betreft de dreigbrieven die uw vader ontving van de taliban tijdens zijn tewerkstelling voor de radio verklaarde u bovendien dat de taliban de brieven aan de imam van de moskee gaven. De imam gaf de brieven vervolgens aan uw broers die de brieven naar huis brachten (CGVS, p. 22). U verklaarde dat uw oudste broer S. (...) nu ongeveer 16 jaar is (CGVS, p. 5). Uw andere twee broers, J. (...) en I. (...), zijn nog jonger (verklaring DVZ d.d. 1/2/2023, vraag 18). Dit betekent dat S. (...) ten tijde van uw vader zijn tewerkstelling bij de radio in de periode van 2009 tot 2011 tussen de twee en de vier jaar oud was. Het is niet ernstig dat uw broers toen alleen naar de moskee gingen en dat de imam dreigbrieven zou geven aan uw twee- tot vierjarige broer om ze naar huis te brengen.

Daarnaast is de opeenvolging in de tijd van de verschillende bedreigingen en de houding van de taliban onwaarschijnlijk. Na het sturen van twee dreigbrieven in de periode van 2009 tot 2011, waarin de taliban eisten dat uw vader stopte met zijn job bij de radio (CGVS, p. 13), hebben de taliban vervolgens meer dan negen jaar gewacht om uw vader opnieuw een dreigbrief te sturen (CGVS, p. 13) met betrekking tot diezelfde job die hij al jaren niet meer uitoefende. Indien de taliban werkelijk zo gebrand waren om uw vader te pakken te krijgen, is het weinig waarschijnlijk dat de taliban hier gedurende bijna tien jaar niet in slaagden louter omdat uw familie dicht bij het district woonde (CGVS, p. 24). De taliban slaagden er immers wel in om dreigbrieven te bezorgen aan de imam van de moskee (CGVS, p. 12-13, 22 en 25), die nota bene dicht bij jullie huis lag (CGVS, p. 11) en kwamen volgens uw verklaringen 's avonds en 's ochtends naar de moskee om te bidden (CGVS, p. 27). Verder verklaarde u zelf dat andere dorpelingen die bevelen negeerden van de taliban om naar Korangal te komen privébewakers namen, dicht bij de overheid gingen wonen of soms onderweg ontvoerd of gedood werden (CGVS, p. 23). Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de taliban wel degelijk enige slagkracht hadden in uw dorp en regio. Dat de taliban er niet in zouden slagen om

hun dreigementen ten aanzien van uw vader en uw familieleden uit te voeren en bovendien meer dan negen jaar zouden wachten om een opvolgdreigbrief te sturen naar uw vader is dan ook weinig waarschijnlijk. Bovendien staat ook uw eigen houding haaks op een gegronde vrees voor vervolging. U verklaarde dat u tot en met de dag voor uw vertrek naar school ging (CGVS, p. 11). Dat de dreiging van de taliban zo groot was dat uw vader en vervolgens uzelf het land moesten verlaten maar dat u tot de dag voor uw vertrek naar school ging, wat betekent dat u nog een maand onderwijs volgde toen de taliban reeds aan de macht waren in Afghanistan, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u geschetste dreiging op ernstige wijze.

Het is ook opmerkelijk dat u uw eigen vertrekdatum uit Afghanistan niet in de Afghaanse kalender wist te vertellen hoewel u deze wel heel precies in de Gregoriaanse kalender wist te geven. U verklaarde dat u vertrok uit Afghanistan op 20 september 2021. Gevraagd om uw vertrekdatum in de Afghaanse kalender te geven, gaf u de datum '1400 juli 17' (CGVS, p. 14). In uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud paste u die datum aan naar 1400 Asad 24 (15 augustus 2021)(Documenten – groene map, document 22, p. 14), wat louter de datum van de machtsovername is, en volgens uw eerdere verklaringen niet uw vertrekdatum (CGVS, p. 14). Expliciet gevraagd naar uw vertrekmaand in de Afghaanse kalender gaf u tijdens uw onderhoud de datum 17 Mizan (CGVS, p. 14) wat echter overeenkomt met 9 oktober. In uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud paste u die datum vervolgens aan naar 24 Sanbola (15 september)(Documenten – groene map, document 22, p. 14). Dit zijn louter post factum aanpassingen die tot stand kunnen zijn gekomen na enige reflectie. Ze kunnen de bovenstaande appreciatie dan ook niet wijzigen.

Wat betreft uw bewering dat de taliban sinds uw vertrek nog naar u en uw vader vragen in de moskee en brieven achterlaten (CGVS, p. 27), kan opgemerkt worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de acties van de taliban na uw vertrek. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u in eerste instantie dat de taliban uw broers lastig vallen en dat uw broers tegen de taliban zeggen dat ze niet weten waar u en uw vader zijn en dat uw vader uit noodzaak voor de radio moest werken (CGVS, p. 13). Later verklaarde u echter dat de taliban niet met uw familie spreken omdat ze niet weten dat uw familie bij uw maternale oom woont (CGVS, p. 28) en dat de taliban uw broers niet kennen (CGVS, p. 27). Hiermee geconfronteerd, ontkende u louter uw eerste uitspraak en stelde u dat de taliban nooit met kinderen praten (CGVS, p. 29). Het louter ontkennen van uw eerder gedane uitspraak kan de tegenstrijdigheid echter niet uitklaren. U stelde voorts dat uw familie sinds het vertrek van uw vader ondergedoken leeft in het huis van uw paternale oom (CGVS, p. 8) en dat de taliban momenteel niet weten waar uw familie woont (CGVS, p. 14). Uw oom woont echter op twintig minuten wandelen van jullie oude huis aan de andere kant van hetzelfde dorp (CGVS, p. 9). Uw broers gaan ook nog steeds naar dezelfde school waar ze ook voor de machtsovername naartoe gingen (CGVS, p. 9-10) en gaan nog naar de moskee waar de taliban volgens uw verklaringen sinds uw vertrek al vier of vijf keer naartoe gingen om te vragen waar u en uw vader zijn (CGVS, p. 28). Gevraagd of het niet gevaarlijk is voor uw broers om nog naar die moskee te gaan, antwoordde u dat de taliban niet weten wiens kinderen dat zijn (CGVS, p. 27). Het is vreemd dat uw moeder haar kinderen naar een plaats laat gaan die gefrequentieerd wordt door exact die mensen waarvoor de familie is ondergedoken. Zeker aangezien de taliban in hun laatste dreigbrief eisten dat u of een ander familielid zich moest komen aanbieden bij de taliban omdat uw vader dat niet had gedaan (Documenten – groene map, document 8). Het publieke leven dat uw familieleden op dit ogenblik leiden, op twintig minuten wandelen van hun oude woning, staat dan ook haaks op uw beweringen dat ze zich 'verstoppert' bij uw maternale oom en op een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Tot slot is ook het beeld dat u schetste over de werkwijze van de taliban na uw vertrek hoogst onwaarschijnlijk. Het zou ten eerste zeer kortzichtig zijn van de taliban om geen kennis te hebben (over de samenstelling) van de familie die ze al meer dan tien jaar bedreigen en waar ze zelf expliciet naar verwijzen in hun recentste dreigbrief (Documenten – groene map, document 8). Indien de taliban werkelijk op zoek zijn naar u en uw vader kan bovendien in alle redelijkheid verwacht worden dat ze op zijn minst nazicht zouden doen bij uw maternale oom. Dat is namelijk een voor de hand liggende familieband, zeker na het vertrek van uw vader. Het valt niet in te zien dat de taliban dermate kortzichtig waren en zijn in hun zoektocht naar u en uw vader.

Uit het voorgaande volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vader en uw familie ooit bedreigd werden door de taliban.

Voorts kunnen ook uw verklaringen over de huidige verblijfplaats van uw vader niet overtuigen. Volgens uw verklaringen vertrok uw vader uit Afghanistan op de dag van de machtsovername en is hij sindsdien vermist (CGVS, p. 7). Uw familie probeerde uw vader terug te vinden via vrienden die in Iran zitten. Gevraagd of jullie nog iets anders probeerden om het contact met uw vader te herstellen, antwoordde u van niet omdat u geen verblijfsdocumenten heeft om uw vader te gaan zoeken (CGVS, p. 7). U werd vervolgens tweemaal gevraagd wat uw vader voor zijn vertrek had afgesproken met uw moeder en uw familie om in contact te blijven. U vertelde echter alleen dat u op dit ogenblik geen contact heeft met uw vader en dat uw vader zei dat hij ging

vertrekken omdat de situatie in Afghanistan erger werd (CGVS, p. 8). Op een later ogenblik tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat uw vader contact zou opnemen met de familie eenmaal dat hij veilig was (CGVS, p. 26). U werd gevraagd hoe uw vader dan contact zou opnemen, maar u gaf opnieuw geen antwoord op de vraag. U vertelde alleen dat uw vader geen contact had opgenomen met jullie. Het CGVS vroeg u nogmaals hoe uw vader contact met jullie zou opnemen eenmaal hij veilig was en welke concrete afspraken hij daarover had gemaakt met zijn familieleden die achterbleven. U antwoordde opnieuw naast de vraag en verklaarde alleen dat u geen informatie heeft over wat er gebeurd is met uw vader (CGVS, p. 26). De weinige actie die u en uw familie ondernamen om het contact met uw vader te herstellen en het feit dat u geen inzicht kan bieden in vooraf gemaakte afspraken tussen uw vader en de familie over het opnemen van contact doen vermoeden dat u de werkelijke verblijfplaats van uw vader verhuult omdat dit niet strookt met uw verklaringen en dat uw vader zich mogelijk zelfs nog in Afghanistan bevindt. U toont dan ook niet aan dat u in geval van terugkeer wél zou worden vervolgd.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de levensomstandigheden en de vervolging van uw vader maakt u niet aannemelijk dat uw vader ten gevolge van zijn vermeende tewerkstelling problemen ondervond, laat staan dat er sprake zou zijn van een actuele vrees in hoofde van uw vader of uzelf.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde jobs in de media te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met de job of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Het loutere feit dat u beweert een familielid te zijn van een radiomedewerker, van wie u überhaupt niet aantoonbaar dat er in hoofde van deze persoon een actuele vrees voor vervolging bestaat, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. U haalt verder geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie in de periode die volgde die zouden wijzen op een acute vrees voor vervolging.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkelde had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare

landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden

teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd

worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

Uw taskara, de Engelse vertaling van uw taskara, de foto's en de werkgeversbrief van uw vader werden hierboven reeds besproken. De certificaten van de Engelse les, uw studentenkaart en de drie resultatenblaadjes zijn hoogstens een aanwijzing van uw scholing in Afghanistan. Uw attest van immatriculatie, uw Belgische arbeidscontract, loonbrieven en werkgeversbrief en de zes foto's van u in het centrum hebben louter betrekking op uw verblijf en bezigheden in België wat in deze beslissing niet ter discussie staat. Wat betreft de door u neergelegde dreigbrieven, deze hebben slechts een bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen hetgeen hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Dit geldt des te meer voor niet-officiële documenten, zoals de door u voorgelegde dreigbrieven en dagvaardingen van de Taliban, die makkelijk vervalst kunnen worden. De bevestigingsbrief van de malik over jullie problemen werd opgesteld op vraag van uw oom (CGVS, p. 16). Er kan bijgevolg geen bewijswaarde aan worden toegekend. Bovendien geldt ook voor dit documenten dat het gaat om een niet-officieel document dat makkelijk vervalst kan worden. De twee enveloppes bewijzen louter dat u post kreeg in België.

Wat betreft uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud die u op 6 november 2023 via uw advocaat per email overmaakte aan het CGVS (Documenten – groene map, document 22) kan het volgende opgemerkt worden. De wijzigingen die u aanbracht op pagina's 13 en 14 van de notities werden hierboven reeds besproken. Uw overige opmerkingen zijn louter verbeteringen van de benaming van familieleden, personen en plaatsnamen en wijzigen de bovenstaande appreciatie niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 14 januari 2026 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
2. EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
3. EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
4. EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
5. EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
6. EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
7. EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
8. EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
9. UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
11. EUAA “COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024;
12. EUAA, “Afghanistan Country Focus”, november 2024;
13. SEM, “Focus Afghanistan -Return from abroad”, februari 2025.

Op 21 januari 2026 heeft verzoeker aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarbij verwezen wordt naar verschillende bronnen betreffende de recente situatie in Afghanistan. Verzoeker citeert tevens uitgebreid uit het verslag van UNAMA van 17 september 2025. Bovendien wordt uitgebreid geciteerd uit verschillende bronnen in verband met de terugkeer vanuit het Westen en de situatie van terugkeerders na hun terugkeer. Verzoeker voegt nog volgende stukken toe:

- aanbevelingsbrief leerkracht NT2;
- 2 steunbrieven van zijn zaakvoerder;
- 16 steunbrieven van collega's;
- foto's van verzoeker in België;
- steunbrief van zijn vriendin.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er is wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

6.1. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker benadrukt het minimaal belang dat Afghanen aan 'leeftijden' stellen. Zij vieren geen verjaardagen en houden de tellingen niet bij. Verzoeker verwees slechts naar zijn taskara dat door de autoriteiten werd opgemaakt. Verzoeker had niet de intentie te misleiden en wordt ten onrechte beticht van het afleggen van valse verklaringen.

Verzoeker merkt op dat in de periode dat zijn vader werkte voor de radio, de personen die werkten voor de radio altijd afwisselden. Hij kent niet alle personen gezien ook zijn zeer jonge leeftijd. Verzoeker meent dat hij wel een degelijke kennis had over de job inhoud van zijn vader en hij legde tal van documenten voor.

Verzoeker betoogt dat hem de gedragingen en de handelingen van derden en van zijn vader niet kan worden verweten aangezien hij daarover geen controle heeft. Verzoeker begrijpt ook niet welke informatie zijn familie nog hadden kunnen verzamelen over de talibanleden die zijn familie bedreigden. De taliban bevond zich in Korangal en niemand ging daar naartoe. Het was niet evident om zomaar vragen te stellen over de taliban omdat dit juist meer verdenking kon opwekken.

Ook de manier hoe de taliban handelden, met name hun lakse houding, kan hem niet worden verweten. Verzoeker heeft verteld hoe de taliban te werk ging en op welke manier zijn familie werd bedreigd. Verzoeker heeft de 'onlogische' werkwijze van de taliban niet onder controle.

6.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoeker gaat uitgebreid in op de gewijzigde situatie in Afghanistan sedert de machtsovername en voert in essentie aan dat die alleen maar achteruit gegaan is. Hij benadrukt dat er geen enkele garantie is dat de taliban de mensenrechten respecteren en verwijt de CGVS bijzonder onzorgvuldig tewerk te zijn gegaan en de desastreuze situatie in Afghanistan te relativiseren. Volgens hem kan hij onmogelijk terugkeren naar Afghanistan en er een menswaardig leven leiden. Hij vervolgt dat hij meer dan een jaar in België verblijft en volledig verwesterd is. Hij wijst op de situatie van terugkeerders die verwesterd zijn en haalt onder meer een rapport van Nansen aan waarin uiteengezet wordt dat er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over terugkeerders. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad nr. 255 609 van 4 juni 2021 en citeert uit een rapport van Amnesty International van 2022/2023. Hij meent een gevaar te lopen op vervolging door de taliban omwille van zijn verwestering. Hij benadrukt dat de veiligheidssituatie blijft verslechteren en dat de mensenrechten er systematisch geschonden worden. Zo wordt er geen rekening gehouden met de alsmat groeiende dreiging van de ISKP.

6.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat: verzoeker vreest vervolgd te worden door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader bij de radio.

Verzoeker houdt voor dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

6.3.1. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker te erkennen als vluchteling en baseert hij zich hiervoor op de volgende vaststellingen:

- verzoeker verklaarde minderjarig te zijn terwijl uit het medisch onderzoek van 29 oktober 2022 blijkt dat hij 20,8 jaar is met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. De leeftijd vermeld op zijn taskara stemt niet overeen met de door verzoeker afgelegde verklaringen;
- verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn vader werkte voor Sound of Pech -radio of dat hij zijn vader regelmatig bezocht in de radiostudio en dat hij omwille van het werk van zijn vader en zijn aanwezigheid daar in het vizier zou zijn gekomen van de taliban;
- de foto's van zijn vader en de werkgeversbrief kunnen de bovenstaande appreciatie niet wijzigen, te meer nu de brief in verschillende lettertypes en in verschillende lettergroottes is opgesteld;
- gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van zijn vader kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker en zijn familie hierdoor ondervonden;

- zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de werkzaamheden van zijn vader kan er geen geloof worden gehecht aan zijn vaders levensomstandigheden in de periode tussen het einde van zijn radiocontract in 2011 en diens vermeende vlucht op 15 augustus 2021;
- er kan geen geloof worden gehecht aan de bedreigingen van de taliban;
- de opeenvolging in de tijd van de verschillende bedreigingen en de houding van de taliban acht de CGVS onwaarschijnlijk;
- verzoeker kan zijn eigen vertrekdatum uit Afghanistan niet in de Afghaanse kalender vertellen;
- verzoekers verklaringen zijn tegenstrijdig wat de acties van de taliban na zijn vertrek betreft;
- de CGVS acht de werkwijze van de taliban na verzoekers vertrek hoogst onwaarschijnlijk;
- verzoekers verklaringen over de huidige verblijfplaats van zijn vader kunnen de CGVS niet overtuigen;
- het loutere feit dat verzoeker familielid zou zijn van een radiomedewerker, van wie niet is aangetoond dat er in hoofde van deze persoon een actuele vrees voor vervolging bestaat, is onvoldoende om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken;
- verzoeker haalt evenmin geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van hem of zijn familie in de periode die volgde op zijn vertrek die zouden wijzen op een acute vrees voor vervolging.

6.3.2. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals infra blijkt, in gebreke blijft. In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich louter tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch laat hij in zijn geheel na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielaas te herstellen.

Verzoeker bekritiseert vooreerst volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 29 oktober 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: ‘De leeftijd wordt bepaald op 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Gevraagd naar dit verschil tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 23 oktober 2023 stelde u dat u volgens de machine 20 jaar bent, maar dat u uw oude taskara bij heeft en dat uw echte leeftijd is dat u net achttien bent geworden (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 23/10/2023, p. 4). Volgens de vertaling van uw taskara was u tien jaar oud in 2016 (Documenten – groene map, document 14). U verklaarde echter ook dat u acht of negen jaar oud was in de periode tussen 2009 en 2011 toen uw vader voor de radio werkte en u mee ging naar het radiostation (CGVS, p. 19). Hiermee geconfronteerd, antwoordde u slechts dat in Afghanistan niet alle kinderen op dezelfde leeftijd naar school gaan, dat dit de leeftijd is die u heeft en dat het in Afghanistan niet altijd genoteerd wordt (CGVS, p. 28). Dit verklaart echter niet waarom u zelf beweerde ongeveer dezelfde leeftijd te hebben gehad in de periode van 2009 tot 2011 en in het jaar 2016. Het CGVS merkte vervolgens op dat indien u volhield aan de leeftijd die op uw taskara stond, dit zou betekenen dat u slechts drie jaar oud was in 2009 toen u volgens uw verklaringen naar school ging en na schooltijd zelfstandig uw vader bezocht op de legerbasis waar hij werkte als radiomaker om hem te observeren (CGVS, p. 19 en 28). Gesteld dat dit toch niet kan (CGVS, p. 28), antwoordde u opnieuw louter dat kinderen op verschillende leeftijden starten met school, zo zijn sommigen zeven jaar oud en anderen acht, tien of twaalf jaar oud als ze voor de eerste keer naar school gaan, en dat de leeftijd in Afghanistan nooit duidelijk is (CGVS, p.29). Aan het begin van het interview volhardde u nochtans dat u op het ogenblik van het interview op het CGVS net achttien was geworden en dat de leeftijd op uw taskara uw echte leeftijd was (CGVS, p. 4). Er kan bijgevolg geen bewijswaarde worden toegekend aan de door u neergelede taskara en de Engelse vertaling van dat document (Documenten – groene map, documenten 1 en 14).

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u

ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd en de daaraan verbonden gebeurtenissen die een centrale rol spelen in uw asielrelaas. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.”

Waar verzoeker stelt dat hij nooit de intentie had om de CGVS te misleiden en zich baseerde op zijn taskara, weerlegt hij niet de vaststelling dat verzoeker bij zijn aanmelding op 31 oktober 2022 verklaarde slechts 17 jaar te zijn. Op basis van het medisch onderzoek werd evenwel vastgesteld dat hij een minimumleeftijd van 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar had. Volgens de leeftijd vermeldt in zijn taskara zou verzoeker overigens tien jaar oud geweest zijn in 2016 terwijl verzoeker verklaarde dat hij acht of negen jaar was in de periode dat zijn vader voor de radio werkte in 2009 tot 2011 en verzoeker mee ging naar het radiostation. Volgens verzoekers taskara zou hij aldus slechts drie jaar oud geweest zijn in 2009. Aangezien dit niet juist kan zijn, gelet op het resultaat van het leeftijdsonderzoek en verzoekers eigen verklaringen, werpt dit ook twijfels over de authenticiteit van verzoekers taskara. Er dient te worden benadrukt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, “*Federale Overheidsdienst Justitie, Dienst Voogdij, Kennisgeving van onze beslissing*”). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Verzoeker bekritiseert vervolgens volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Zo heeft u een zeer beperkte kennis over het werk van uw vader. Volgens uw verklaringen werkten er naast uw vader drie andere mensen voor de radiozender, namelijk S. (...) en Sh. (...), de bazen, en T. S., de chauffeur (CGVS, p. 18-19). In informatie die aan uw dossier werd toegevoegd, wordt echter vermeld dat er in 2010 acht mensen voor ‘Sound of Pech’-radio werkten (landeninformatie – blauwe map, document 2). Op de foto in het nieuwsartikel staan overigens enkele namen op een bord naast O. (...) maar geen van deze komen overeen met de door u opgegeven namen. Verder wist u niet wat S. (...) en Sh. (...) gingen doen nadat het radioproject werd stopgezet. U wist alleen dat ze naar Nangahar trokken maar u kon niet zeggen of ze daar nog radio maakten (CGVS, p. 21). Ook van T., die nochtans in uw eigen regio bleef, wist u niet wat hij na zijn tewerkstelling als chauffeur bij de radio ondernam (CGVS, p. 21). Het CGVS toonde u een foto van A. O., de broadcasting manager van de radiozender en dus toch wel een belangrijke persoon (landeninformatie – blauwe map, document 4) achter een radiomicrofoon met een koptelefoon. U verklaarde dat het een medewerker van de radio was, hoewel u daarvoor nog had beweerd dat de er slechts 4 mensen voor de radiozender werkte, maar dat u zijn naam niet kon herinneren omdat u toen te jong was en u een moeilijke reis achter de rug hebt (CGVS, p. 20). Verder wist u niet wat de radiofrequentie van ‘Sound of Pech’-radio was of wat een radiofrequentie überhaupt is (CGVS, p. 17). Voor iemand wiens vader bij de radio werkte, die zelf journalistiek wou gaan studeren aan de universiteit (CGVS, p. 20) en gezien uw beweringen dat u zo vaak naar de basis ging dat iedereen, de Amerikanen en de medewerkers, u kende (CGVS, p. 19), is uw kennis wel zeer oppervlakkig. Dit is des te meer het geval gezien uw beweringen dat het beroep van uw vader de grondslag was van uw problemen in Afghanistan. Verder is het opmerkelijk dat u klaarblijkelijk zomaar kon binnenwandelen op een Amerikaanse legerbasis ‘omdat de persoon aan de poort [u] kende’, zeker gezien uw eerdere verklaringen dat uw vader een kaart nodig had om de basis te betreden en langs een veiligheidspost van de Afghaanse en Amerikaanse militairen moest (CGVS, p. 20). Zoals hierboven reeds werd vermeld, verklaarde u bovendien dat op uw taskara uw echte leeftijd staat geschreven (Documenten – groene map, document 14). Dit zou betekenen dat u als driejarig kind naar school ging en na school op zelfstandige wijze naar een legerbasis ging om uw vader te observeren in de radiostudio (CGVS, p. 19 en 28). Dit is niet ernstig. Uzelf verklaarde dan weer dat u acht of negen jaar oud was toen uw vader voor de radio werkte (CGVS, p. 19). Dit strookt echter niet met uw bewering dat u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 23 oktober 2023 net achttien was geworden (CGVS, p. 4).”

Het feit dat de personen die werkten voor de radio vaak afwisselden waardoor hij niet alle personen kende en ook nog zeer jong was, biedt geen verklaring voor het feit dat verzoeker slechts over 4 mensen sprak die voor de radio werkten (gehoorverslag CGVS, p. 20). Bovendien kon verzoeker niet zeggen wat de radiofrequentie was, hetgeen opmerkelijk is, te meer nu verzoeker zelfs niet weet wat een radiofrequentie überhaupt is (gehoorverslag CGVS, p. 17). Samen met de CGVS stelt de Raad vast dat het eveneens opmerkelijk is dat verzoeker klaarblijkelijk ‘zomaar’ kon binnenwandelen op een Amerikaanse legerbasis en langs een veiligheidspost van de Afghaanse en Amerikaanse militairen moest terwijl zijn vader een kaart nodig had om de basis te betreden (gehoorverslag CGVS, p. 20). Waar verzoeker verwijst naar de documenten in verband met de job van zijn vader, merkt de CGVS vooreerst op dat documenten slechts bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’

documenten kunnen worden verkregen. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Ook merkt de CGVS terecht op dat de voorgelegde werkgeversbrief van zijn vader in verschillende lettertypes en in verschillende lettergroottes is opgesteld hetgeen afbreuk doet aan de authenticiteit van dit document. Verzoeker brengt hier niets tegen in.

Vervolgens bekritiseert verzoeker volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Zo schetste u geen geloofwaardig beeld van uw vaders levensomstandigheden in de periode tussen het einde van zijn radiocontract in 2011 en zijn vermeende vlucht op 15 augustus 2021. U verklaarde dat uw vader nadat zijn contract bij de radio beëindigd werd, geen ander werk meer had. Hij bleef altijd thuis omwille van de dreigingen van de taliban (CGVS, p. 11 en 23). U vertelde dat uw vader soms naar het park dichtbij uw huis ging en daar dan zat of soms naar de bazaar ging die ook dichtbij was (CGVS, p. 12). Uw paternale oom ondersteunde uw familie (CGVS, 12 en 23). Het enige wat uw vader deed was af en toe helpen op de velden, maar niet tijdens het oogsten van de maïs omdat maïs lang was en de taliban zich er in konden verstoppen (CGVS, p. 12). Het is niet plausibel dat uw vader, hoofd van een familie met negen kinderen (verklaringen DVZ, vraag 18), het onderhoud van zijn familie tien jaar lang zou overlaten aan uw paternale oom en al die jaren zelf niets zou ondernemen om inkomsten te genereren voor zijn gezin, noch een oplossing te zoeken voor zijn problemen. U verklaarde zelf immers dat uw vader voor de radio moest werken uit noodzaak omdat hij werk moest hebben (CGVS, 13). Dat uw vader enerzijds, ook al werden hijzelf en zijn familie bedreigd door de taliban omwille van de radio-job (CGVS, p. 13), wel bleef werken voor de radio en pas stopte met dat werk toen het project beëindigd werd door de Amerikanen (CGVS, p. 11), maar anderzijds tien jaar lang uit angst thuis zat en niets deed om zijn gezin te onderhouden omwille van exact dezelfde bedreigingen is allerminst consistent te noemen. Dit doet vermoeden dat de werkelijke bezigheden van uw vader niet stroken met uw verklaringen en dat uw vader wel degelijk een publiek leven leidde gedurende die tien jaar. Door onwaarschijnlijke verklaringen af te leggen over de levensomstandigheden van uw vader toont u de problematische situatie waarin uw vader zich volgens u jarenlang in bevond niet aan.”

Verzoeker doet met zijn betoog dat hij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de gedragingen en handelingen van zijn vader, geen afbreuk aan de opmerkelijke vaststelling in verzoekers verklaringen dat zijn vader tien jaar lang thuis zat en niets deed om zijn gezin te onderhouden omwille van exact dezelfde bedreigen als dat hij tijdens zijn werkzaamheden reeds ontving (gehoorverslag CGVS, p. 11-13). Samen met de CGVS stelt de Raad vast dat het niet geloofwaardig is dat zijn vader, hoofd van een familie met negen kinderen, het onderhoud van zijn familie tien jaar lang zou overlaten aan verzoekers paternale oom en dat zijn vader al die jaren zelf niets zou ondernemen om inkomsten te generen voor zijn gezin, noch naar een oplossing te zoeken voor zijn problemen, te meer nu verzoeker tevens verklaarde dat zijn vader voor de radio moest werken uit noodzaak (gehoorverslag CGVS, p. 13).

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt tevens dat hij niets wist te vertellen over de talibanleden die zijn familie bedreigden (gehoorverslag CGVS, p. 22 en 23). Zijn familie vroeg daar niets over aan de imam die nochtans de brieven ontving (gehoorverslag CGVS, p. 26-27). De CGVS stelt op goede gronden vast dat, gezien de duur en de ernst van de bedreigingen van de taliban het opmerkelijk is dat verzoeker niet beter geïnformeerd is over de talibanleden. Verzoeker verklaarde bovendien dat de taliban de brieven aan de imam van de moskee gaven die ze vervolgens aan zijn broers meegaf (gehoorverslag CGVS, p. 22). Evenwel verklaarde verzoeker tevens dat zijn oudste broer op het moment van het interview op het CGVS ongeveer 16 jaar zou zijn (gehoorverslag CGVS, p. 5). Dit zou betekenen dat zijn oudste broer in de periode van 2009 tot 2011 tussen de twee en vier jaar oud zou zijn geweest. De Raad kan de CGVS volgen waar hij stelt dat het niet ernstig is dat zijn broers alleen naar de moskee gingen en dat de imam de dreigbrieven zou hebben meegegeven aan zijn 2- tot 4-jarige broer. Verzoeker weerlegt deze motieven niet.

Vervolgens bekritiseert verzoeker volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Daarnaast is de opeenvolging in de tijd van de verschillende bedreigingen en de houding van de taliban onwaarschijnlijk. Na het sturen van twee dreigbrieven in de periode van 2009 tot 2011, waarin de taliban eisten dat uw vader stopte met zijn job bij de radio (CGVS, p. 13), hebben de taliban vervolgens meer dan negen jaar gewacht om uw vader opnieuw een dreigbrief te sturen (CGVS, p. 13) met betrekking tot diezelfde job die hij al jaren niet meer uitoefende. Indien de taliban werkelijk zo gebrand waren om uw vader te pakken te krijgen, is het weinig waarschijnlijk dat de taliban hier gedurende bijna tien jaar niet in slaagden louter omdat uw familie dicht bij het district woonde (CGVS, p. 24). De taliban slaagden er immers wel in om dreigbrieven te bezorgen aan de imam van de moskee (CGVS, p. 12-13, 22 en 25), die nota bene dicht bij jullie huis lag (CGVS, p. 11) en kwamen volgens uw verklaringen 's avonds en 's ochtends naar de moskee om te bidden (CGVS, p. 27). Verder verklaarde u zelf dat andere dorpingen die bevelen negeerden van de taliban om naar Korangal te komen privébezoekers namen, dicht bij de overheid gingen wonen of soms onderweg ontvoerd of gedood werden (CGVS, p. 23). Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de taliban wel degelijk enige slagkracht hadden in uw dorp en regio. Dat de taliban er niet in zouden slagen om hun dreigementen ten aanzien van uw vader en uw familieleden uit te voeren en bovendien meer dan negen

jaar zouden wachten om een opvolgdreigbrief te sturen naar uw vader is dan ook weinig waarschijnlijk. Bovendien staat ook uw eigen houding haaks op een gegronde vrees voor vervolging. U verklaarde dat u tot en met de dag voor uw vertrek naar school ging (CGVS, p. 11). Dat de dreiging van de taliban zo groot was dat uw vader en vervolgens uzelf het land moesten verlaten maar dat u tot de dag voor uw vertrek naar school ging, wat betekent dat u nog een maand onderwijs volgde toen de taliban reeds aan de macht waren in Afghanistan, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u geschetste dreiging op ernstige wijze.”

Waar verzoeker stelt dat hij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de ‘onlogische’ werkwijze van de taliban, biedt zijn betoog geen verklaring voor het feit dat de taliban, volgens verzoekers verklaring soms mensen ontvoerden of doden (gehoorverslag CGVS, p. 23) maar dat de taliban er niet in slaagden om hun dreigementen ten aanzien van zijn vader uit te voeren en zelfs meer dan negen jaar wachtten om een dreigbrief te sturen, hetgeen weinig waarschijnlijk voorkomt. Bovendien ging verzoeker tot en met de dag voor zijn vertrek naar school en bijgevolg ging verzoeker nog een maand naar school toen de taliban reeds aan de macht waren in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 11). Dit staat haaks op verzoekers beweerde vrees voor vervolging door de taliban.

Verzoeker biedt ten slotte geen verklaring voor de opmerkelijke vaststelling dat verzoeker zijn eigen vertrekdatum uit Afghanistan niet in de Afghaanse kalender wist te vertellen doch wel in de Gregoriaanse kalender (gehoorverslag CGVS, p. 14). Ook de tegenstrijdige verklaringen die hij aflegde over de acties van de taliban na zijn vertrek, laat verzoeker verder onbesproken in zijn verzoekschrift. Samen met de CGVS stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over de huidige verblijfplaats van zijn vader niet overtuigen.

De Raad besluit dat verzoeker geen ernstig verweer aanvoert ter weerlegging van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. De terechte en pertinente motieven waarop de CGVS zich steunt om te besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas blijven dan ook onverminderd overeind.

Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoeker op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de CGVS bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

6.3.3. Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Verzoeker verwijst hierbij naar de nieuwe stukken gevoegd bij de aanvullende nota van 21 januari 2026, met name: de aanbevelingsbrieven, de vele foto's en een briefje van zijn vriendin. Verzoeker benadrukt ter terechtzitting dat hij volledig verwesterd is. Hij werkt al drie jaar voor hetzelfde bedrijf, hij volgt Nederlandse lessen en hij heeft een vriendin sinds een jaar. Verzoeker spreekt Nederlands ter terechtzitting.

6.3.4. In zijn aanvullende nota van 14 januari 2026 stelt de CGVS het volgende over het risico op vervolging omwille van ‘gepercipieerde’ verwestering:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige

regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het

land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Uit het recente rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) "Focus Afghanistan. Return from abroad" van 14 februari 2025 blijkt dat er geen bewijzen zijn van arrestaties of mishandelingen door de taliban wanneer terugkeerders Afghanistan binnenkomen via de landsgrenzen of via de luchthaven (p. 35). De de facto-autoriteiten zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37). Op de luchthaven worden terugkeerders gescreend door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de de facto-regering, maar deze controles verschillen weinig van andere internationale luchthavens. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024 stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie "Islamitische Staat in de provincie Khorasan" (ISKP). Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidsstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36)."

6.3.5. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de

taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om in concreto uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïmagineerd/vervolgd.

Het louter verwijzen naar zijn verblijf van enige tijd in Europa, volstaat aldus niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota weliswaar overtuigingsstukken, waaruit blijkt dat hij alhier aan het werk is, Nederlandse lessen volgt en een sociaal leven heeft opgebouwd. Overigens drukt verzoeker zich in het Nederlands uit ter terechtzitting. Dit zijn lovenswaardige elementen en tonen aan dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving, doch er moet worden vastgesteld dat deze elementen op zich nog niet voldoende zijn opdat kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïmagineerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is.

De Raad stelt vast dat niet meer voorligt dan verschillende aanbevelingsbrieven van zijn werkgever en van collega's, foto's en een getuigenis van zijn vriendin. Zijn vriendin verklaart dat ze sinds een jaar een koppel vormen doch dit gegeven kan uit geen enkel stuk worden afgeleid. Alleszins, zelfs aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk een liefdesrelatie met deze vrouw onderhoudt, slaagt hij er echter niet in aannemelijk te maken dat deze feitelijke relatie of zijn kijk op relaties in het algemeen, van die aard is dat hieruit een beschermingsnood voortvloeit. Hieruit kan ook nog niet afgeleid worden dat verzoeker bij terugkeer zou beschuldigd worden van zina, mede gelet op het feit dat hij ook niet aangaf dat iemand in Afghanistan op de hoogte is van zijn relatie met deze vrouw. Uit deze stukken kan verder niets worden afgeleid met betrekking tot de manier waarop verzoeker zich al dan niet openstelt in de Belgische samenleving en de repercussies dat dit heeft op zijn persoon. De Raad stelt vast dat verzoeker zich ook beperkt tot het overmaken van de gevoegde documenten, doch dat een toelichtende concretisering en uitdieping hiervan ontbreekt. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Ook de uiteenzetting ter terechtzitting laat niet toe een dergelijke concreet en diepgaand beeld te schetsen, waarbij verzoeker zich ertoe beperkt slechts veralgemeend te stellen dat hij zijn leven hier wilt opbouwen en dat hij hier wil werken. Dit veralgemeend betoog mist verdere persoonlijke invulling en verantwoordt geen beschermingsstatuut.

De duur van zijn verblijf in België sinds oktober 2022, in casu drieënhalf jaar, is verder niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Rekening houdend met de leeftijdsbepaling was verzoeker ongeveer 18 jaar op het moment dat hij Afghanistan verliet, zodat kan worden aangenomen dat hij al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer, ook al zijn deze waarden en normen intussen aangescherpt. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn.

Verzoeker heeft bovendien nog een familiaal netwerk in Afghanistan, waaronder zijn paternale oom, zijn moeder en broers en zussen, zijn maternale oom en een vriend H. (gehoorverslag CGVS, p. 7). Aangezien verzoeker nog contact onderhoudt met zijn familie kan hij zich desgevallend bij hun informeren omtrent de huidige geldende regels en normen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie supra). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïmagineerd door de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geviséerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

6.3.6 De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.4.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

6.4.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.4.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zijn relaas, waarbij hij vervolging vreest omwille van de werkzaamheden van zijn vader voor de radio, ongeloofwaardig werden bevonden. Zodoende kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te

maken dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

6.4.4. In zoverre verzoeker in zijn tweede middel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden aangestipt dat de terminologie uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, nagenoeg identiek is aan de bewoordingen van voormeld verdragsartikel. Bijgevolg dient deze vorm van 'ernstige schade' te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Slechts wanneer precaire socio-economische omstandigheden overwegend het resultaat zijn van opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

Verzoeker betoogt in zijn middel dat niet kan worden uitgesloten dat de de facto-talibanregering wel degelijk overwegend verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire situatie die als ernstige schade kan worden gekwalificeerd. Er dient dus te worden nagegaan of de huidige situatie voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van een actor of dat deze het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

In zijn aanvullende nota van 14 januari 2026 stelt de commissaris-generaal hierover het volgende:

"(...)

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt

een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazare Sharif, and Herat City van augustus 2020, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2022, EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven stonden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de

jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.”

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de huidige humanitaire crisissituatie in Afghanistan wel degelijk hoofdzakelijk veroorzaakt wordt door het optreden of het verzuim van de taliban.

6.4.5. Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als 'ernstige schade' kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.4.6. De Raad merkt hierbij op dat het begrip 'ernstige schade' uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C 465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C 901/19, pt. 25). Verzoeker toont niet aan dat hij, onder andere omwille van zijn hoedanigheid van terugkeerder, een verhoogd risico loopt om in een situatie van extreme armoede terecht te komen. Verzoeker is immers een valide man die niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Verzoeker toont niet aan dat zijn familie onvermogen is en dat deze hem niet tijdelijk (materieel) zou kunnen ondersteunen in geval van terugkeer zodat hij niet in een situatie van extreme materiële deprivatie zou belanden.

6.4.7. Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In zijn aanvullende nota van 14 januari 2026, waarin onder andere de EUAA *“Country Focus Afghanistan”* van december 2024 mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan het volgende:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen,

maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLEED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in

het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in gehele Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Kunar, waaruit verzoeker afkomstig is, actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, omdat het niveau van het aanwezige willekeurige geweld, in zoverre er al sprake is van een gewapend conflict, dermate laag is dat de kans om hiervan als burger slachtoffer te worden uiterst miniem is. Verzoeker brengt geen actuele landeninformatie aan waaruit zou blijken dat er thans wel een reëel risico zou bestaan op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Besluit

7.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van het EVRM en/of van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de beslissing zou zijn behept met een motiveringsgebrek. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

7.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN